

L'original de Laura - Vladimir Nabokov

Un dels personatges més literaris creats per Vladimir Nabokov és el seu fill Dmitri, que escriu amb una intel·ligència orgullosa, no exempta d'humor, que ens recorda l'estil del narrador de *Lolita*, Humber Humbert. En el pròleg de *L'original de Laura*, Dmitri Nabokov explica que quan el seu pare va morir, el 1977, treballava en una novel·la que havia començat dos anys abans, i que havia deixat instruccions expresses perquè la família destruís el manuscrit si moria sense haver-lo enllestit. Arribat en aquest punt, ens recorda que la seva mare va salvar l'original de *Lolita* quan el seu pare ja havia decidit incinerar-lo. El missatge és diàfan: no sempre cal fer cas als escriptors quan demanen als hereus que cremin els manuscrits.

En tot cas, la pregunta que cal formular-se és la següent: val la pena llegir una obra inacabada, composta per fitxes no sempre coherents, ni que sigui de Vladimir Nabokov? Una vegada llegit el llibre, la resposta és indubtable: sí que val la pena. Certs autors concentren la seva brillantor en el dibuix de la trama o, més concretament, en el desenllaç. Per Nabokov, en canvi, el més important són els detalls: la descripció d'una escena, l'adjectiu precís, la digressió lateral, el diàleg significatiu, és a dir, tots els ingredients que podem trobar en un llibre inacabat. D'aquesta manera ens estalviem el desenllaç, que gairebé sempre resulta decebedor. *L'original de Laura* no incorpora un final, però sí una última frase: “No he tingut mai un interès especial en el melic”. A continuació, una columna de verbs que cap escriptor hauria d'oblidar: “Treure, ometre, esborrar, ratllar, eliminar, suprimir, obliterated”.

L'original de Laura no és només l'original d'una novel·la, sinó que és també una novel·la sobre l'escriptura d'un original. El personatge principal és Flora, una noia casada amb un neuròleg que ha deixat de ser jove. Un dels pretendents rebutjats per Flora escriu una novel·la on ella esdevé Laura, i el seu marit, Philip Wild, es converteix en el personatge Philidor Sauvage. En altres paraules, trobem dues novel·les al preu d'una, o, com diu el mateix llibre, “una novel·la en clau amb la clau perduda per sempre”. Aquesta estructura ens recorda *Foc pàl·lid*, una altra novel·la doble de Nabokov. Les picades d'ullet, en tot cas, són múltiples: hi trobem emigrants russos als Estats Units, com a la novel·la *Pnin*, i una escena on Flora, llavors amb dotze anys, és assetjada per un home que es diu

Hubert Hubert. I encara més: el neuròleg Philip Wild evoca una altra nena que va conèixer de petit i que no va arribar a gran, Aurora Lee, la qual, al seu torn, fa pensar en el poema de Poe titulat *Annabel Lee*, que no per casualitat va inspirar Nabokov en la creació del personatge Annabel, és a dir, l'original de Lolita.

L'original de Laura és la promesa d'un plaer, però és també un plaer i, més concretament, un plaer obscè: el que provoca llegir la cal·ligrafia endreçada de Nabokov a la part superior de cada pàgina traduïda, en un efecte semblant al que produeix una pel·lícula original subtitulada. Resulta agradablement obscè ficar-se en l'interior del bloc de notes, veure les ratlles, les incorreccions, les revisions d'un autor particularment púdic, que sens dubte hauria lamentat la debilitat del seu fill, la qual és alhora un homenatge a un gran autor. És llavors quan el lector recorda el capítol 29 de *Lolita*, que narra l'última visita de Humbert Humbert a la seva estimada, ja casada, que el rep en unes "sabatilles de feltre malgirbades", marcida i adorable, per primera vegada semblant a la seva mare. T'hem d'agrair, Dmitri Nabokov, que hagi traït el desig explícit del teu pare perquè així has seguit el seu desig ocult i ens has permès veure'l en sabatilles, encara més gran –perquè és humà- que posant davant la càmera amb corbata o amb caçapapallones.